

Arendsoog in de knel

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spook op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Arendsoog
in de knel*

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1950

© J. Nowee, 1950

© Illustraties: Studio Teles

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1004 4 (paperback)

ISBN 978 90 499 1118 8 (hardback)

ISBN 978 90 499 1066 2 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Onheilspellende berichten

‘Zie je al wat?’ vroeg Arendsoog.

‘No,’ was het korte antwoord van Witte Veder.

Ze stonden op een heuveltop, de blanke en de Indiaan, zoals gewoonlijk broederlijk bij elkaar.

‘Als het nog lang duurt, ga ik hem tegemoet,’ zei Arendsoog zorgelijk. ‘Ik begin ongerust te worden.’

Witte Veder antwoordde niet. Op zijn als gewoonlijk ondoorgrondelijk gezicht viel niets te lezen van de bezorgdheid over het uitblijven van Jim, de voorman van Arendsoogs ranch.

Er was ook wel reden voor die bezorgdheid.

Drie dagen geleden was Jim naar Mining-Valley gegaan, om er wat inkopen te doen. De volgende dag zou hij terugkomen, maar in zijn plaats verscheen een Indiaan met een kort briefje:

*‘Ik kom nog niet naar huis. Er is hier iets gaande, waar ik het
fijne van wil weten. Er zullen wel een paar dagen mee gemoeid
zijn.
Jim.’*

Het was lang geleden, dat er in Mining-Valley iets te beleven viel. Arendsoog, alias Bob Stanhope, had, daarbij dapper geholpen door zijn onafscheidelijke vriend, Witte Veder, indertijd duchtig opruiming gehouden onder de beruchte benden in die voormalige gouddelversplaats*. En na de instelling van een veiligheidsorganisatie** hadden de overgebleven bandieten wijselijk de wijk naar elders genomen.

Enkele jaren was het nu rustig gebleven, en zelfs had Arendsoog de ranch, die hij in de buurt van Mining-Valley stichtte, enige tijd kun-

---

* Zie ‘Arendsoog’.

** Zie ‘Het raadsel van de Mosquitovallei’.

nen verlaten, om zijn verdwenen vriend, de goudzoeker Dan Stevens, te gaan opsporen*.

Het valt dus te begrijpen, dat het Arendsoog niets naar de zin was, nu te horen, dat het in Mining-Valley niet pluis zou zijn. De veelbetekenende woorden van Jim, 'er is hier iets gaande', spraken voor zichzelf. Arendsoog had graag zelf naar Mining-Valley willen gaan, maar het was al erg genoeg, dat hij Jim bij de jaarlijkse round-up, de grote veetelling, zo lang moest missen. Witte Veder was eerst vandaag van een inspectiereis langs de noordelijke grens van de ranch teruggekeerd, zodat ook hij niet in staat was, te gaan onderzoeken, wat er eigenlijk aan de hand kon zijn.

'Ik houd het niet langer uit!' riep Arendsoog. 'Ik ga er op af. Wie weet, wat Jim is overkomen.'

'Niet weg kunnen nu met round-up,' zei Witte Veder.

'Ach wat! Die round-up! Jim is mij meer waard dan al mijn koeien bij elkaar!'

'Mijn blanke broeder daarin gelijk hebben. Maar misschien toch niet nodig. Kijk!'

Zijn hand wees naar een stofwolkje heel in de verte.

'Kom mee!' riep Arendsoog, zijn paard de sporen gevend. In halsbrekende vaart rende hij de heuvel af, gevolgd door Witte Veder. Het stofwolkje werd zienderogen groter, en weldra konden ze een ruiter onderscheiden, die hen met vrijwel even grote snelheid tegemoet kwam. 'Het is Jim!' schreeuwde Arendsoog tenslotte opgelucht.

De Indiaan knikte, als bewijs, dat zijn scherpere ogen het al eerder opgemerkt hadden.

Jim had hen nu ook herkend en zwaaide als teken van begroeting met zijn hoed. Niet lang daarna hielden ze vlak bij elkaar hun paarden in.

'Tjonge, Jim, wat heb je ons in ongerustheid laten zitten,' zuchtte Arendsoog.

'Hebben jullie dan mijn boodschap niet gekregen?' vroeg Jim verwonderd.

'Dat wel, maar je snapt toch zeker wel, dat er iets in ons omgaat, als we horen, dat het niet pluis is in Mining-Valley? Moeder en Ann konden er eenvoudig niet van slapen.'

---

* Zie 'Witte Veder'.

‘Dat vind ik heel erg, Bob, maar ik kon er toch niets aan doen. Er broeit wat in de stad, en ik wilde weten, wat er de oorzaak van was.’

‘En ben je daar achter kunnen komen?’

‘Jammer genoeg niet, maar zoveel weet ik toch wel, dat het iets te maken heeft met onze nieuwe buurman.’

Arendsoog fronste de wenkbrauwen.

‘Met Stanley Grove?’ vroeg hij.

‘Ja. Toen ik in Mining-Valley aankwam, trof ik in de bar een stelletje kerels aan van het soort, dat we daar in lang niet gezien hebben. Het bleek me, dat ze allemaal sinds kort in dienst waren van Grove.’

‘Is die zo aan het uitbreiden, dat hij ineens zoveel nieuwe krachten nodig heeft?’

‘Niet, dat ik weet. En bovendien, ze zagen me er eerder als revolvervechters uit dan als cowboys.’

‘Waar heeft hij die in ’s hemelsnaam voor nodig?’

‘Dat was het, wat ik zo graag te weten wilde komen. Maar dat lukte me niet. Het is een ruw stelletje, en in de tijd dat ik in Mining-Valley was, hebben ze de boel aardig aan het roeren gebracht. De vechtpartijen waren niet van de lucht.’

‘Deed de veiligheidspatrouille daar dan niets tegen? Wie had de leiding daarvan?’

‘Al Bird, maar die ligt nu bij de dokter met een schot in zijn been. Een van de kerels, hoe hij in werkelijkheid heet, weet ik niet, maar ze noemden hem Doc, had ruzie gezocht met een paar inwoners van MiningValley. Er volgde een schietpartij, waarbij de burgers het loodje legden. Toen kwam Al er aan te pas met zijn mannen. Al kreeg, zoals ik al zei, een schot door zijn been, en zijn twee helpers sloegen ze met een paar flessen knock-out. Daarna reden ze de stad uit met veel lawaai, waarbij ze nog een paar ruiten met revolverschoten vernielden.’

Met groeiende verontwaardiging had Arendsoog toegelisterd. Dan nam hij een kort besluit.

‘Jim, we gaan naar huis. Zodra je gegeten hebt, zoek je de round-up-wagen op en je neemt de leiding over. Zet er maar wat meer spoed achter, opdat we zo gauw mogelijk klaar zijn, want ik heb zo’n voor gevoel, dat er binnenkort een kink in de kabel komt. Witte Veder en ik gaan eens een bezoek brengen aan Stanley Grove.’

‘Wat wou je daar dan gaan doen?’ vroeg Jim.

‘In de eerste plaats die Mr. Doc arresteren voor het verstoren van de orde in Mining-Valley. En dan wil ik meteen iets naders te weten

"H. & T. Co. N.Y."

komen over de duistere plannen van onze buurman.'

Hij wendde de teugel, en reed, gevolgd door de andere twee, zo snel mogelijk naar zijn ranch. Daar werd Jim met vragen bestormd door Bobs moeder en zijn zuster Ann, die van een meisje van twaalf opgegroeid was tot een aardige jonge dame van zeventien. Arendsoog was echter heel kort in zijn antwoorden.

'Maak u voor de tijd niet ongerust, moeder,' zei hij. 'Jim neemt de leiding van de round-up over en ik ga er met Witte Veder op uit, om de zaak te onderzoeken.'

'Moet je dan altijd in gevaar leven, jongen,' klaagde Mrs. Stanhope. 'Waarom stuur je niet iemand naar Dorwan, om de sheriff te waarschuwen?'

'Dat zal er van af hangen. U vergeet, dat ik hier in deze streek de leiding van de veiligheidsorganisatie heb. Ik ben niet van plan, me achter de sheriff te gaan verschuilen. Dat zou laf zijn, vindt u ook niet?'

Zuchtend moest Mrs. Stanhope toegeven, dat haar zoon gelijk had. Ze kon niet anders doen, dan berusten.

'Zul je voorzichtig zijn, mijn jongen?' vroeg ze zacht.

'Daar kunt u op aan, moeder,' verzekerde Arendsoog haar. 'De hoofdzaak is, die kerels eens te laten zien, dat wij hier niet bang zijn, en dat het uit moet zijn met die streken. Gewoonlijk zijn het laffe jakhalzen, en kruipen ze gauw genoeg in hun schulp.'

'Ik ben maar blij, Jim,' zei Ann nu, 'dat jij je er niet mee bemoeid hebt daar in Mining-Valley. Anders hadden ze je misschien wel doodgeschoten.'

'En ik,' lachte Jim, 'ben blij, dat er nu tenminste ook iemand is, die zich bezorgd om mij maakt. Ik zou haast jaloers op Bob worden.'

'Ach, gekke kerel!' riep Ann blozend. 'Wordt op zijn oude dag nog jaloers!'

Schaterend liep Jim naar het slaaphuis, om zich op te frissen. Even later schalde zijn stem over het erf:

'Kokkie, heb je wat te eten voor me?'

'De kok is met de round-up mee!' riep Ann terug. 'Dat weet je ook wel!'

'Wie heeft er vandaag gekookt, jij of je moeder?' vroeg Jim.

'Ik. En wat zou dat?'

'Nou, dan ben jij toch kokkie? En heb je wat te eten?'

'Nee hoor! Ik heb maar net genoeg voor Bob en voor Witte Veder. Jij moet maar honger lijden.'

‘O wee! Nou heb ik het weer bedorven!’ klaagde Jim. ‘Eerst is ze bang, dat ik doodgeschoten zal worden, en nou wil ze me zelfs laten doodhongereren!’

‘Arme stakker!’ plaagde Ann. ‘Kom dan maar binnen. Misschien is er nog een afgekloven beentje voor je over.’

HOOFDSTUK 2

Op de half-moon ranch

De ranch van Stanley Grove lag ten zuiden van die van Arendsoog, en ten oosten van Dorwan. Hij merkte zijn vee met een teken, dat zowel op een G leek als op een halve maan, 'half moon'. Vandaar de naam, waaronder de nieuwe ranch weldra bekend werd.

Na een stevige rit van enige uren bereikten Arendsoog en Witte Veder het ranchhuis. Ze stegen voor de veranda af, en, nadat ze een stelletje hevig blaffende honden van zich afgeschopt hadden, liepen ze het trapje op. Tegelijk werd de deur van het ranchhuis geopend en kwam Grove naar buiten. Het was een grote, grofgebouwde kerel, wiens norske blik niet veel goeds voorspelde.

'Goeie middag,' groette Arendsoog.

'Wat kan ik voor je doen, Stanhope?' vroeg Grove.

'Wel,' begon Arendsoog, 'dat hangt er van af. Wie is Doc?'

'Doc? Dat is een van de nieuwe cowboys. Wat is er met hem?'

'Is hij in de buurt?'

'Dat zal wel. Hei, Shorty!' schreeuwde hij toen tegen een cowboy, die een hek aan het repareren was op het erf. 'Waar hangt Doc uit?'

'Zit te kaarten in het slaaphuis,' was het antwoord.

'Roep hem eens hier. Er is visite voor hem!'

Shorty verdween in het slaaphuis. Even later verscheen een kerel, die de kleren droeg van een cowboy, maar wiens laag op de dijen hangende revolvers duidelijk te kennen gaven, dat hij die voorwerpen waarschijnlijk heel wat handiger wist te gebruiken dan een laso. Hij werd gevolgd door een stuk of vier anderen, die er nu ook niet bepaald als vreedzame koeherders uitzagen. Brutaal keek Doc Arendsoog aan.

'Wat had je?' vroeg hij.

'Word jij Doc genoemd?' was de wedervraag van Bob. 'Om je te dienen. En wat zou dat?'

Opeens lagen er twee revolvers in Arendsoogs handen.

'Steek ze dan maar eens op, vriend. Je bent gearresteerd wegens ver-

storing van de orde in Mining-Valley.'

'Gearresteerd?' brulde de kerel. 'Wel, nou nog mooier! Wou jij me arresteren? Ben jij soms de sheriff?'

'Nee, maar wel een deputy (hulpsheff). Nou, gebeurt het nog, of hoe zit het?'

'Ik denk er niet aan! Als je mij wilt gevangen nemen, dan moet je van goeien huize komen, man!'

'Dat kom ik ook,' antwoordde Arendsoog kalm. 'En hier zijn mijn papieren,' voegde hij er aan toe, terwijl hij met zijn hoofd op de revolvers wees.

'Daar komt niks van in!' schreeuwde Grove opeens. 'Jij zult hier op mijn erf geen man van mij arresteren. Maak, dat je wegkomt, anders...'

'Grote, dikke bleekgezicht met geluid als dolle stier beter kalm blijven,' waarschuwde opeens Witte Veder. 'Hier nog twee pistolen, die kunnen meespreken.'

De hand van Grove, die reeds de kolf van zijn revolver omvat hield, bleef plotseling roerloos.

'Beter handen maar omhoog doen,' vervolgde Witte Veder.

De ene revolver van de Indiaan was onbehaaglijk zeker gericht op de maagstreek van de rancher, en deze bedacht zich niet lang, maar stak zijn beide handen op.

'Dat is een goed voorbeeld,' prees Arendsoog lachend. 'Kom, Doc, ik heb geen zin, om langer te wachten. We hebben vandaag nog meer te doen. Omhoog de handen, kerel!'

Nog was hij niet uitgesproken, toen tezelfdertijd twee schoten knalden. Bobs hoed vloog hem van het hoofd, en een van de kerels, die achter Doc stonden, liet met een gil van pijn zijn revolver vallen.

'Tja! Wat dacht je?' vroeg Arendsoog, nog steeds even kalm.

'Dat ik jou maar rustig je gang liet gaan? En nu vlug allemaal je handen omhoog!' klonk dan zijn scherpe commando.

Nu de mannen zagen, dat het menens werd, kozen zij de wijste partij en zwichtten voor de overmacht van vier op hen gerichte revolvers. Witte Veder wist precies, wat hem te doen stond. Hij liet een van zijn revolvers in de holster glijden. Dan was hij met een paar vlugge stappen achter de mannen en had ze in een oogwenk van hun wapens ontlast, zich niet storend aan hun protesteren.

'Shorty!' riep Arendsoog toen.

Shorty, die al die tijd rustig aan het werk was gebleven bij het hek,

alsof alles wat er gebeurde, hem niet aanging, kwam langzaam naderbij geslenterd.

‘Ga jij eens een paard zadelen,’ zei Arendsoog.

‘Tja, hoor eens,’ antwoordde Shorty, terwijl hij zich bedachtzaam onder zijn hoed krabde, ‘jij bent mijn baas niet, Stanhope, en ik weet niet...’

‘O,’ zei Arendsoog kalm, ‘je wilt het dus niet doen. Als Doc liever naar Mining-Valley loopt, vind ik dat best. Maar dan zal dat gebeuren aan het eind van een laso en op een drafje, want we hebben vandaag nog wel wat meer te doen.’

‘Zadel een paard, Shorty!’ riep Grove plotseling.

‘Goed, baas,’ knikte Shorty.

‘Ziezo,’ zei Arendsoog, toen het gezadelde paard door Shorty werd vorgeleid, ‘spring er maar op, Doc.’

Doc aarzelde, en keek hulpeloos naar zijn makkers. Maar de gedachte aan de laso, en de blaren, die op zijn voeten zouden komen, als hij met zijn hooggehakte rijlaarzen een geforceerde mars van enige kilometers zou moeten maken, was beslissend. Hij greep de zadelknop en hees zich in het zadel.

‘Op de grens van ons grondgebied zal ik jullie wapens in de struiken gooien,’ riep Arendsoog de achterblijvenden ten afscheid toe. ‘Als je lust hebt, kun je ze daar gaan opzoeken.’

‘Ja maar, Stanhope, dat neem ik niet!’ schreeuwde Grove woedend. ‘Jij kunt zo maar niet een van mijn mannen meenemen!’

‘O nee? Nou, Grove, laat ik je dan vertellen, dat ik dat wel kan en, zoals je ziet, ook doe. En zo zal ik doen met een ieder, die de orde in deze streek wil verstoren. Dat kunnen jullie je allemaal voor gezegd houden.’

‘Het laatste woord is hierover nog niet gesproken!’ brulde Grove. ‘We spreken elkaar nog wel eens! Wie het laatst lacht, lacht het best, makker!’

Arendsoog verwaardigde zich niet, hem nog weer van antwoord te dienen. Met Doc in hun midden, verlieten hij en Witte Veder het erf en reden spoorwegs in de richting van Mining-Valley. Voor de deur van het gebouwtje, dat als gevangenis was ingericht, werden ze grijnzend begroet door een van de helpers van Al Bird, die van de klap met de fles geen andere herinnering had overgehouden dan een flinke buil, waardoor hij genoodzaakt was, zijn hoed op één oor te zetten.

‘Kijk, kijk!’ riep hij uit. ‘Als dat onze vriend Doc niet is! Kom maar

gauw hier, brave jongen, dan zal ik me wel over jou ontfermen.'

'Voor dat je daaraan begint,' zei Arendsoog, 'zou ik eerst de hulp invoeren van een stuk of drie flinke kerels.'

'Waarom?' vroeg de man verwonderd. 'Dacht je, dat ik hem alleen niet baas kon?'

'O ja. Maar ik vrees, dat je wellicht bezoek zult krijgen van zijn vrienden van de Half-Moonranch. Hij zal hier niet lang blijven, want ik zal hem naar Dorwan over laten brengen. De sheriff weet wel, wat hij met zulke knapen moet doen. Maar voor het zover is, wil ik er zeker van zijn, dat hij niet ontsnapt.'

'All right,' zei de waker. 'Als jullie even hier blijven, ben ik zo met een paar helpers terug.'

HOOFDSTUK 3

Nieuwe opschudding

‘Zo,’ zei Arendsoog, nadat hij de gevangenis onder bewaking van vier tot de tanden gewapende mannen had verlaten, ‘nu eerst een stukje eten, en dan gaan we weer naar huis.’

En terwijl zij in een eethuis hun maal zaten te gebruiken, waren er in de bar opwindende gebeurtenissen op komst. Om te beginnen kwamen twee vreemdelingen de stad binnen rijden. Zij en hun paarden waren bedekt met stof en zweet van een lange reis. Voor de bar lieten zij zich uit het zadel glijden en liepen naar binnen.

Een van de twee was een Indiaan. Hij droeg de in het westen gebruikelijke klederdracht der cowboys. De ander had een kostuum aan, dat het midden hield tussen een veehoudersjas en -broek en een geestelijk kleed. Hij was in het zwart, maar daarvan viel door de dikke laag stof niet veel meer te zien.

‘Hallo, vriend,’ zei hij tegen de barhouder. ‘Heb je iets, om onze dorstige kelen door te spoelen?’

‘Whisky?’ vroeg de barhouder.

‘Nee, dank je. Die drink ik nooit. Ik moet zuinig zijn op mijn keel. Heb je bier?’

‘Natuurlijk. Zo koud, als onder de omstandigheden mogelijk is.’

‘Goed. Drink je zelf ook mee?’

De barhouder bracht drie glazen bier. De vreemdeling dronk het zijne in enkele grote slokken achter elkaar leeg en slaakte een zucht van welbehagen. De Indiaan nipte alleen maar even aan de drank, die voor zijn keel nog altijd te scherp was.

‘En, vreemdeling,’ vroeg de barhouder, terwijl hij ook zijn glas leeg neerzette, ‘wat brengt je hier in Mining-Valley, als ik vragen mag?’

‘Missiewerk,’ antwoordde de vreemdeling glimlachend.

‘Missie wat?’ kwam er verbaasd.

‘Missiewerk. Ik ben priester.’

‘Priester? Een hemeldragonder? Goeie genade, man... eh... ik bedoel... eerwaarde, maar dan moet je nou vooral niet hier zijn.’

‘En waarom niet?’

‘Wel, het is de laatste tijd helemaal niet pluis hier in de stad. Wat er precies aan de hand is, weet ik niet, maar het lijkt wel een invasie van bandieten. Nog gisteren is er hier in mijn restaurant een behoorlijke vechtpartij geweest, waarbij drie helpers van de sheriff van Dorwan het loodje legden.’

‘Dood?’ vroeg de priester bezorgd.

‘Nee, gelukkig niet. Wel gewond. We hebben hier een soort veiligheidsorganisatie, en de leider daarvan heeft dadelijk ingegrepen en de voornaamste raddraaier achter slot en grendel gezet. Maar of het helpen zal, weet ik niet.’

‘Waarom denk je dat?’

‘Och, ik heb een vermoeden, dat de vrienden van die onruststoker wel gauw komen opdagen, om hem te bevrijden.’

Op dat moment klonken de hoefslagen van verscheidene paarden in de straat.

‘Ik geloof waarachtig...’ begon de barhouder, terwijl hij naar de deur liep. ‘Als je over de duvel spreekt!’ liet hij er dan op volgen. ‘Daar zijn ze al! Ze komen natuurlijk eerst hierheen. Zou u niet liever weggaan, padre?’

‘Ik?’ lachte de priester. ‘Waarom?’

‘Nou, u hebt vast niet veel goeds van ze te verwachten, als ze in de gaten krijgen, met een zwartrok te doen te hebben.’

‘Kom, kom, ze zullen me niet opeten, hoor. En als het nodig is, kan ik mijn eigen peultjes ook wel doppen.’

‘Ja maar, als het op schieten aankomt... U draagt geen revolver...’

‘Nee, dat staat nu eenmaal niet bij mijn kleed. Maar maak je niet ongerust voor de tijd. Het zal wel loslopen.’

‘Ik hoop het voor u,’ zuchtte de barhouder, terwijl hij terugliep achter zijn toonbank.

Met veel lawaai kwamen een tiental mannen binnen gestapt. ‘Whisky, John!’ brulde er een. ‘Mijn tong lijkt wel een stuk leer. Drommels, wat is het warm!’

Ze dromden tot voor de toonbank. De Indiaan was tevoren aan een tafeltje gaan zitten, maar de missionaris bleef staan tussen de nieuw aangekomenen en knikte ze glimlachend toe. Aan zijn rechterhand stond de spreker van zoëven, en deze bekeek de priester van boven tot onder. ‘Hallo, vreemdeling,’ zei hij. ‘Wat zie jij er grappig uit!’

‘Vind je?’ vroeg de priester.

‘Ja. Zo in het eerst zou je zeggen, dat je een of andere veekoning bent, maar nee... Dat pakje bedriegt mij toch niet...’

‘Kijk,’ lachte de priester. ‘Met mij ging het nou net zo. Zo op het eerste gezicht zou je zeggen, dat jij een cowboy bent, maar nee...’

‘Wat drommel! Ben ik geen cowboy? Wat dacht je dan, dat ik zou zijn?’

‘Dat kan ik zo niet zeggen. Daarvoor zou ik je eerst eens van binnen moeten bekijken.’

‘Van binnen? Wou je me binnenste buiten keren?’

‘Niet je lichaam, maar je ziel, vriend.’

‘Bij de hemel!’ schreeuwde de man plotseling. ‘Nou ben ik er. Jij bent een hemelpiloot!’

‘Nou, zeg maar gewoon priester, of pater, of padre. Dat is korter, en het klinkt leuker.’

‘Leuker? Wat kan het mij nou schelen, of jij het leuk vindt! Man, wat doe je hier! Hoepel op! Wij kunnen je missen als kiespijn!’

‘Het lijkt me toch beleefder, me even voor te stellen. Ik ben pater O’Brien. En jij?’

‘Man, dat gaat je eigenlijk niks aan, maar als je het zo graag weten wilt, ze noemen mij Sharp (scherp).’

‘Een heel toepasselijke naam,’ vond de pater.

‘Toepasselijk?’

‘Ja, om je tong.’

‘Wel, hel en duivels! Dat neem ik niet! En zeker niet van zo’n vervloekte zwartrok! Opzij, jullie daar! Dan zal ik die kerel eens even naar buiten smijten!’

Tegelijk trachtte hij de pater beet te grijpen. Maar tot verbazing van de aanwezigen gebeurden er een paar dingen, waar niemand op gerekend had. Sharp was een reus van een kerel, maar zijn armen werden weggedrukt, alsof het veertjes waren. Tezelfdertijd greep de pater hem bij de pols... een korte draai... een kreet van pijn... en Sharp lag over de grond te spartelen. De pater leunde met zijn rug tegen de toonbank, alsof er niets gebeurd was.

Brullend van woede kwam de kerel weer overeind en greep naar zijn revolver.

‘Sharp! Kijk uit!’ schreeuwde de barhouder. ‘Hij is niet gewapend!’

‘Kan me niks schelen! Ik laat me zo niet door die smerige zwartrok behandelen!’

De revolver was nauwelijks geheel uit de holster, toen het lange rechterbeen van de pater uitschoot. Het schot, dat gelost werd, verdween in de zoldering en de revolver ging met een sierlijke boog dezelfde weg op, terwijl Sharp schuimbekkend van woede naar zijn bezerde knokkels greep.

‘Kijk eens, vriend,’ zei de pater kalm, ‘ik heb je niets in de weg gelegd. Ieder moet op zijn tijd de waarheid eens kunnen verdragen. Bovendien moet je heus niet denken, dat je mij maar zeggen kunt, wat je wilt, zonder een behoorlijk verdiend antwoord te krijgen.’

‘En wat zeg je me daar nou van?’ schreeuwde de kerel tot de anderen. ‘Moeten wij dat maar goedvinden? Hebben jullie soms zin, je te laten bekeren?’

Er ging een instemmend gemompel op en een van de anderen riep: ‘Natuurlijk niet, Sharp. Die kerel hoort hier niet. Wij zullen hem met ons allen er wel even uitgooien.’

Het begon er nu lelijk voor de pater uit te zien en de Indiaan, die alles wat er gebeurde, met even grote kalmte vanaf zijn stoel had aangezien, stond nu op en kwam naast de priester staan.

‘Jullie niet aanraken mijn padre,’ zei hij. ‘Ik voor hem vechten.’

‘Ach, ga weg, lelijke roodhuid!’ bromde de eerste spreker.

‘Wou jij je verzetten tegen een blanke?’

Hij deed een greep naar de Indiaan, terwijl anderen op de pater toesprongen. Maar dat bekwam hun slecht. Ze kregen een paar stevige opstoppers en tuimelden tegen de anderen aan. De volgende aanvallers verging het al evenzo. Maar tegen een zo sterke overmacht was de pater toch niet opgewassen. Hij kon ze niet allemaal tegelijk met zijn sterke vuisten bewerken. Tenslotte kregen er een paar zijn armen te pakken en werd hij van de toonbank, die hij tot nu toe als dekking in de rug gebruikt had, weggetrokken.

Toen ging de deur open...

Daar stond Arendsoog, en over zijn schouder gluurde Witte Veder naar binnen. In een oogwenk hadden ze begrepen, wat er aan de hand was.

‘Stop!’ schreeuwde Arendsoog, terwijl hij tegelijk naar zijn revolver greep.

Even verstomde het rumoer, en de kerels keken verwonderd naar de deur. Een verwensing ontsnapte van Sharps lippen, en hij wilde het gevecht voortzetten. Maar plotseling zag hij de dreigende revolver in de vuist van Arendsoog, en hij bedacht zich.

‘Blijf met je handen van je schietijzers af, heren,’ vermaande Arendsoog hen.

‘Daar heb je die bemoeial weer!’ schimpte Sharp. ‘Weet niet eens, waar het om gaat, en trekt meteen partij.’

‘Er is hier geen sprake van partij trekken,’ antwoordde Arendsoog kalm. ‘Zolang ik de leiding heb van de veiligheidsorganisatie, wens ik niet, dat de stad in opschudding wordt gebracht door vechtpartijen.’

‘O,’ kwam het sarcastisch, ‘dus je moet je hier maar van alles laten zeggen, zonder er wat aan te doen.’

Arendsoog overzag de situatie, en zijn oog bleef even rusten op de missionaris en de Indiaan.

‘Ik weet het niet,’ zei hij, ‘maar ik heb zo de indruk, dat het niet zo eenvoudig is, als jij me probeert voor te stellen.’

‘O nee?’

‘Ik veronderstel, dat het toch niet nodig zal zijn, met z’n allen tegen twee man te vechten.’

‘O nee?’

‘En daarom zal ik zo vrij zijn, ook de andere partij eens te horen. Misschien wilt u me vertellen,’ wendde hij zich dan tot de priester, ‘wat er eigenlijk aan de hand is?’

‘Och,’ antwoordde deze, ‘het heeft zoveel niet om het lijf. Het is hier meer een kwestie van wie kaatst, moet de bal verwachten.’

‘Hoe bedoelt u dat?’

‘Kijk, die meneer daar, Sharp heet hij, veroorloofde zich de vrijheid, om aanmerking te maken op mijn costume, en op het feit, dat ik priester ben.’

‘Priester?’ riep Arendsoog verrast. ‘Bent u de nieuwe missionaris?’

‘Ja, ik ben pater O’Brien.’

‘Pater, ik heb op het ogenblik mijn handen niet vrij, maar dadelijk hoop ik u op een meer gepaste manier te verwelkomen. Mijn naam is Stanhope.’

‘Kijk!’ zei de pater glimlachend. ‘Dat treft buitengewoon. Ik heb al veel over u gehoord, en was op weg naar uw ranch.’

‘Zeg,’ schamperde Sharp, ‘als de heren klaar zijn met hun buurpraktje, kunnen we dan misschien terzake komen?’

‘Hoor eens hier,’ zei Arendsoog kort, ‘ik hoef deze zaak niet eens verder te onderzoeken. Ik begrijp volkomen, hoe het gegaan is. En dat de schuld bij jullie ligt, staat bij mij zo vast als een huis. Het doet me buitengewoon veel plezier dat de pater er een is, die zijn mannetje

staat. Aan je gezicht te zien, heb je een paar rake opstoppers van hem gekregen, en die zijn je van harte gegund.'

'Zo,' zei Sharp nijdig. 'En, is meneer klaar?'

'Bijna. Alleen dit nog: ik geef je de goede raad, om je hier in Mining-Valley behoorlijk te gedragen. Doe je het niet, dan reken ik je in. Begrepen?'

'O zeker, edelachtbare!' spotte de man. 'Wij zullen allemaal zoet zijn, hoor. En we komen ook allemaal naar de kerk bij de pater.'

'Nou,' lachte de missionaris, 'dat zou me reusachtig veel plezier doen. Ik geloof, dat jij nog niet zo kwaad bent, als je je gelieft voor te doen, Sharp. Ik denk, dat wij best in één schuitje zouden kunnen komen. Je bent altijd welkom, als je eens met me wilt praten.'

'Ik geloof waarachtig, dat ie het meent ook!' riep Sharp verwonderd.

'Waarom zou ik het niet menen? Ik meen het van ganser harte, Sharp.'

'Daar kan ik met mijn pet niet bij,' bromde Sharp;

'Hoeft ook niet,' lachte de pater. 'Als je me maar gelooft.'

'Komaan,' onderbrak Arendsoog het gesprek. 'Het wordt onze tijd. Wat doet u, pater? Gaat u met ons mee naar de ranch? We zijn wel niet op uw komst voorbereid, maar voor mijn moeder en mijn zuster zal de verrassing des te groter zijn.'

De pater lei wat geld op de toonbank, groette de barhouder en de anderen vriendelijk, en liep toen tussen zijn tegenstanders van daaren door, alsof er niets gebeurd was. Vermoedelijk, omdat de revolver van Arendsoog nog steeds dreigend op hen gericht was, lieten ze hem rustig passeren, zonder een woord te zeggen. Pas toen de deur achter hem was dichtgevallen, kwamen de tongen los.

'Nou, Sharp,' spotte er een, 'ik zou mijn revolver maar gaan verkopen, als ik jou was. Als je straks bij die zwartrok in de leer gaat, mag je zo'n schietijzer vast niet meer dragen.' Een bulderend gelach steeg op, waar tussendoor Sharp luid protesteerde.

'Reken maar,' schreeuwde hij, 'dat ik nog een appeltje met die kerkrat te schillen heb. Maar op het ogenblik hebben we wat anders te doen, mannen. Vergeet dat niet!'